

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑ

Πίσω από τὰ καφάρια τοῦ Σερραγιού.—Οἱ τσεχανταραῖοι τοῦ τυράννου ἀρπάζουν τὸ ἄνθος τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος.—Τὶ ἐκινδύνευσε νὰ πάθῃ ἡ εἰκονογένια Δουρουῦτη.—Ὁ δάσκαλος Ἀναστάσης Γκίνος μὲ τὰ κορμὴν αὐτῆς καὶ ἡ ὠραία Νίτσα.—Μία κωμικοτραγικὴ σκηνή.—Ὅταν δάβριαναν τ' ἀμάξια.—Ἡμέρες τρέμου καὶ φρίκης.—Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Κυρὰ Βασιλικῆς.—Ζωντανὲς στὸν τάφο του !...

Ὅπως ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς τυράννοι τῆς ἀνθρωπότητος, εἶσι καὶ ὁ Ἄλῃ πασσάς ὑπῆρξε αἰσχυρὸς καὶ ἀκόλαστος. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς κτηνώδεις ὀρέξεις του ἐξρησιμοποιήσῃς ὅλα τὰ μέσα, χωρὶς κανένα δισταγμὸν. Ὁ βιογράφος του Χόλλαντ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι στὸ χαρέμι τοῦ Ἄλῃ ἦσαν κλεισμένες περισσότερες ἀπὸ 300 γυναῖκες Χριστιανῆς, Ὀθωμανίδας, Ἀρμενίτισσας, Κιρκάσιες, Ἄλλὰ καὶ στὸ σεράγι τοῦ ποῦ εἶχε στὴν ἰδιαιτέρη του πατρίδα, τὸ Γεπελένι, ἦταν κλεισμένες ἄλλες 60. Σ' αὐτὸ ζοῦσαν καὶ ἡ ὠραία Γεωργιανῆ, μῆτέρα τοῦ τριτοτόκου υἱοῦ του Σελῆμ. Ἀπὸ τὶς γυναῖκες αὐτῆς ἄλλες ἦταν ἀγορασμένες μὲ χρήματα καὶ ἄλλες τοῦ εἶχαν σταλεῖ ὡς δῶρο ἀπὸ ἰσχυροὺς Τούρκους πασσάδες. Ἡ περισσότερες ὅμως ἦσαν Χριστιανῆς ἀπὸ τὰ Γιάννενα ἢ ἄλλους τόπους τῆς Ἀλβανίας καὶ Ἡπείρου, ἀρπαγμένες ἀπὸ τὰ σπῆτια τους μὲ ἀπάτη ἢ μὲ τὴ βία. Ὁ ἱστοριογράφος Φιλητᾶς λέγει : «Οἱ γυναῖκες αὐτῆς τοῦ Ἄλῃ περιέλειον πολλὰς ἐκατοντάδας καρφίανων, ὅλον τὸ ἄνθος τῆς Ἑλλάδος» διότι ὁ τυράννος ἐπροσπάθει εἰς τὰς εὐγενεστέραις πάντως οἰκογενείαις νὰ ἐπιφέρῃ τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ τὴν ἐξουθένωσιν. Συνήθως ἤρκαζε τὴν νεότητα ἀπὸ τὰς ἀγκύλας τῶν γονέων καὶ ἂν εὐρισκὸν ἀντίστασιν εἰς τὴν πρώτην ἀπόπειραν τῆς ἀρπαγῆς, ἐξωμάλυνε τὰς δυσκολίας διὰ τῶν βασάνων καὶ τῶν φυλακίσεων». Καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἄλῃ, ὁ Μουχτάρ, ὁ Βελῆς, ὁ Σαλήχ, ὁ Χουσεῖν, ὁ Μεχμέτ, κλπ. ἐμυζόντο τὸ παράδειγμα ποῦ τοὺς εἶδον ὁ πατέρας τους. Ἀμα ἐπληροφοροῦντο ὅτι ὑπῆρχε καμιά ὁμορφὴ κοπέλλα, ἔτρεχαν νὰ τὴν ἀρπάζουν γιὰ νὰ τὴν κλείσουν στὸ χαρέμι τους. Καὶ οἱ δούτρυχοι Ἡπειρωτῆς, ποῦ εἶχαν σύζυγον ἢ κόρην ἢ ἀδελφὴν προικισμένην μὲ φυσικὰ θέλητρα, ζοῦσαν σὲ μιά παντοεινὴ λαχτάρᾳ μὲ τὴ σκέψιν ὅτι ἀπὸ τὴν μιά σιμυρὴν ἄλλη θ' ἀκούσουν τοὺς τσοχα ν τ α ρ α ἰ ο υ ς τοῦ Ἄλῃ νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα γιὰ νὰ τοὺς ἀτιμάσουν τὸ σπιτι. Γιὰ τοῦτο κλείνανε ὅσο βαθύτερα μποροῦσαν τὶς γυναῖκες τους, νὰ μὴ τὶς δῇ ἀνθρώπου μᾶτι καὶ τὶς μαρτυρήσῃ. Τὶς ἐθάλαμουν». Μέσα στὰ χριστιανικὰ σπῆτια μεγάλωναν κορίτσια ποῦ δὲν τολμοῦσαν νὰ φανοῦν στὸ παράθυρο, ποῦ δὲν εἶχαν βγεῖ ποτὲ ἔξω. «Κρύψου, κορίτσι μου, καὶ χάθηρες !» ἔλεγαν οἱ κακόμοιροι οἱ μανάδες.

Μὰ οἱ προμηθευτῆς τοῦ ἀκόλαστου Ἄλῃ καὶ τῶν γυναικῶν του τρέχανε παντοῦ γι' ἀνθρώπινα θύματα καὶ ἔφεραν χίλιους καταχθόνιους τρόπους γιὰ ν' ἀνακαλύπτουν ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦσαν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀρχαίων αὐτῶν γυναικοκνηγῶν ἦταν ὁ βρωμερὸς Τεχίρη Ἀμπάσης, ὁ διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας τῶν Ἰωαννίνων. Τὶς γυναῖκες αὐτῆς ὁ Ἄλῃς ἀφοῦ κρατοῦσε ὅσον καιρὸ ἤθελε στὸ Σερράγι του, κατόπιν τὶς ἐπᾶντραι μὲ ὑπηρέτας τοῦ ἱσταίωτος ἢ ἄλλους. «Τοῦτο ἔθεσθε τοῖ ἐνδεῖξις μεγάλῃς εὐνοίας, καίτοι μνημονεύονται πολλοὶ διὰ παντός τρόπου καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας ἀποφυγόντες τὴν τοιαύτην ἀτίμωσιν». Ἴδου μερικὰ περιστατικά. Εἰς τὸν ἐγκριτον ἀπὸ τὰς Καλαρρύτας εὐπατρίδην Γεωργίον Δουρουῦτην—ἐπέβαλε ὁ Ἄλῃς νὰ παντρεύῃ τὸ γιού του Ἰωάννη μὲ τὴ «β α γ ι ο π ο ὑ λ α» του (εἶσι τὶς ἔλεγε) Αἰκατερίνη Φύλου. Πρὸς τοῦτο ὁ τυράννος ἐστειλε αὐστηρὴν διαταγὴν — «μπονγιουρντί». Ἡ ἐντιμος οἰκογένεια Δουρουῦτη ἅμα ἔλαβε τὴ διαταγὴν νὰ κἀμν τὸν ἀτιμωτικὸ τοῦτο γάμο, γένη ἀνάστατη. Καὶ ἐχρησίσθη νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸν Ἄλῃ γιὰ νὰ τὸ ἐκπούγῃ. Τόσοτορικὸ τοῦτο μπονγιουρντί σώζεται ἀκόμη στὰ χέρια τῆς ἐν Ἀθήναις ἀξιότιμου οἰκογενείας Δουρουῦτη.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἄλῃς, παντρεύοντας τὶς «τσούπρες» του (τὶς ἔλεγε καὶ εἶσι) μὲ τούρκους ἢ χριστιανούς, τὶς ἐπροίκιζε, ὄχι βέβαια ἡγεμονικῶς, γιὰτὶ κοντὰ σ' ἄλλα ἦταν καὶ πολὺ φιλόδογος. Μιὰ μέρα προσκαλεῖ τὸν Ἀναστάσιον Γκίνον νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἦταν Γιαννινοῦ διδάσκαλος, βασανισμένος, νέος ἀκόμη εἶχε συλληφθεῖ ἀπὸ ληστὰς οἱ ὅποιοι τοῦ εἶχαν κόψει τ' αὐτιά. Ὁ ταλαίπωρος ἦταν πιθῆκου ἀσχημάττος. Ὁ Ἄλῃς τὸν κοιτάζει μὲ τὰ πονηρὰ ματάκια του καὶ τοῦ λέει :

—Ἐσὺ, ὦρὲ μῆτρο μ' δάσκαλε, εἶσαι κούσταυτης καὶ ἀσχημομούρης. Θηλυκὸ δὲ θέλει νὰ σὲ δῇ στὰ μάτια του... Λοιπὸν χάνεις νὰ σὲ παντρεύῃ ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω τὴ τσοῦπρα μου τὴ Νίτσα, ποῦ εἶνε παχουλή καὶ ἄφρατὴ σὰ μουχλαμπή !...

Ὁ δάσκαλος ἀρχισε νὰ κλαίει—ποιὸς ἔξερει, μπορεῖ κ' ἀπὸ τὴ χυρὰ του... Ὄκωδῆποτε ἀντίρρησης δὲν ἐπατρεύετο... Ὅταν ἐπῆγαν νὰ κἀδον τὴ νύμφη, ἐκίηθι μὲτὶς εἶδῃ τὸ Γκίνον, τρέχει, εἶσι κλαίει ἦσαν μὲ τὰ νυφικὰ τῆς, σὺν Ἀλῃ, πέφτει στὰ πόδια του καὶ κλαίει

γοντας τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴ τὴν βγάλλῃ ἀπὸ τὸ χαρέμι του, γιὰτὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ παντρευθῇ. Ὁ Ἄλῃς ἔμεινε συλλογιμένος : «Ἄμ' ὃ γαμπρὸ τί νὰ τὸνε κάνουμε τώρα, μπῆρο μου» ῶτῃσε. «Δὸς του τὴ Λενοπούλα εἴ φιληνάδα μου Πασσά μου, εἶπε ἡ Νίτσα καὶ τῆς δῖνω ὅλη μου τὴν προίκα !»

Ὁ Ἄλῃς διέταξε νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ Λενοπούλα. Στολιστῆκε νύμφη καὶ περίμενε. Μόλις ὅμως ἦσαν νὰ τὴν πόρουν καὶ εἶδε τὸ γαμπρὸ, ἔτρεψε κ' αὐτὴ στὰ πόδια τοῦ Ἄλῃ καὶ ἔκανε τὴν ἴδια σκηνή, ἄλλὰ ματαίως. Τῇ φορᾷ αὐτῇ ὁ τυράννος ἦταν στίς καπές του ὄρες. Καὶ ἡ Λενοπούλα ἀναγκάσθηκε νὰ πάρῃ τὸν κούσταυτὴν δάσκαλο... Ὅσο γιὰ τὴ Νίτσα, αὐτὴ σταθῆκε περὶ τυχερῆ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ παντρεύθη τὸν Δερβίς Χασάν, πλουσιώτατο Ἄλβανο, συγγενῆ τοῦ Ἄλῃ καὶ πέρασε καλὰ γιὰ κάμποσα χρόνια, τὰ γερμάτια τῆς ὅμως ἔτρεψε. Ἡ Νίτσα ἡ Γιαννινοῦσα ποῦ ἦταν μιὰ φορὰ τὸ λαμπρότερο λουλούδι τοῦ Ἀλφασσαδικοῦ χαρέμιου, πέθανε ἀπάνω σὲ μιὰ ψάθα, σὲ μιὰ καλὸβα γύφτου, στὰ Γιάννενα, ἐρημῆ καὶ ἐγκαταλειμένη...

Ὁ Ἄγγλος συνταγματάρχης Ἄλν, ποῦ περηγῆθῃ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὴν Ἡπειρο, γράφει στὸ τετράτομο βιβλίον του τὰ ἀκόλουθα σχετικά : «Δείγμα ἰδιαιτέρας εὐνοίας τοῦ Σατράπου θεωρεῖται ὅταν ἀπὸ τὸ χαρέμι του προσφέρει ὡς σύζυγον μιάν ἀπὸ τῆς ἐρωμένες του σὲ ἐκεῖνον ποῦ θέλει ἐξαιρετικῶς νὰ τιμῆσῃ... Γιὰ τὴν τιμὴ αὐτὴν παρὰ λίγο νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ του ἕνας φίλος μου Ὁθμανός, γραμματέας τοῦ Ἄλῃ, ὁ ὅποιος ἔλαβε ὡς δῶρο μιὰ περικαλλεστάτη Κιρκάσιαν. Ἀπεναντίας, δὺ Ἄλβανοὶ ἐπέπεσαν νὰ παντρευτοῦν πρὸ τῆς ὄρας, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθοῦν νὰ λάβουν ἕνα τέτοιο δῶρο. Ἦσαν δὲν ποῦ καλὰ ὅτι ἡ ἀρνησις ἐσημῆνε καταστραφῆ.»

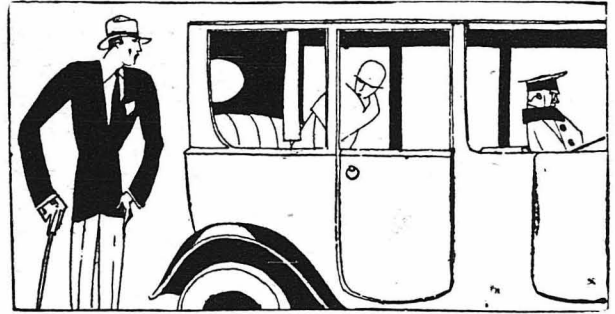

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἄλβανούς σωματοφύλακας τοῦ Ἄλῃ.

Ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ φιλοχρήματος Ἄλῃς ἐδαπανοῦσε ἀφθόνως γιὰ νὰ συντηρῇ ἀξιοπρεπῶς τὸ πολυπύριθμο προσωπικὸ τοῦ χαρέμιου του. Μὲ Ἀσιατικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ καλοπέρασι ζοῦσαν μέσα στὸ εὐρύχωρο ἐκεῖνο παλάτι ἡ πολυπύριθμος ἐρωμένες τοῦ τυράννου. Συχνὰ, καμμιὰ φορὰ δὲ καὶ ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας, μεταφέροντο ἡ γυναῖκες οὕτως — ὡς καὶ ἡ γυναῖκες τῆς καθ' αὐτὸ οἰκογενείας τοῦ Ἄλῃ καὶ τῶν γυναικῶν του, δηλαδὴ ἡ νόμμος— ἀπὸ ἕνα σεράγι σὲ ἄλλο. Ἡ μεταφορὰ αὐτὴ ἐγένετο τότε μὲ ἀμάξια, ποῦ εἶχαν ἀντὶ τζαμιῶν διπλωσὰ (καφάρια) καὶ εἶταν σκεπασμένα ὡς τὶς ῥόδες μὲ πέπλους. Μπροστὰ ἀπὸ τὰ ἀμάξια ἐπῆγαν ἀνερπίπου στρατιώτες, παρακολουθοῦσαν δὲ εὐνοῦχοι. Ὅταν περνοῦσε μιὰ τέτοια συνοδεία, ἦταν αὐστηρότατα, μὲ ποινὴ θανάτου, ἀπαγορευμένο νὰ σταθῇ κανεὶς στὸ δρόμο. Ὁφείλε καθέννας, γέρος ἢ νέος ἢ παιδί, πλούσιος ἢ φτωχὸς — ἐξαιρουμένων τῶν γυναικῶν— ἅμα βρεθῆν μπροστὰ τῆς συνοδείας αὐτῆς νὰ πιασθορμήσῃ τρέχοντας μὲ ὅλη του τὴ γοηγοράδα ὡς ὅτου βρῇ πόρτα σπιτιοῦ ἀνοιχτῆ ἢ πλάγιον δρόμο καὶ νὰ μῆν. Ὁφειλανέπισθη οἱ καταστηματαρχαί, ἅμα περὰ ἡ συνοδεία, νὰ στρέψουν τὴν ῥαχὴ τους στὸ δρόμο, νὰ πέσουν χωμὸν μπρούμυτα καὶ νὰ μείνουν στὴ στάσι αὐτῇ μέχρις ὅτου παρῶσῃ καὶ ὁ τελευταῖος εὐνοῦχος τῆς συνοδείας. Πολλὲς φορὲς ἐγέναν πολλοὶ θύματα τῆς ἀγνοίας τῶν ἢ τῆς ἀθῶας περιεργίας τῶν, ἂν καὶ ἀπὸ παντοῦ σὲ τέτοιαις περιπτώσεσι ἀκούγονταν ἡ φωνὴς ἐκείνων ποῦ φεύγαν : «— Χαρέμ ! Χαρέμ !»

Ἄλλὰ μέσα στίς ἡδονὲς τοῦ χαρέμιου καὶ τοὺς διαβατικὸς του ἔρωτες, ὁ Ἄλῃς τοιμπήθηκε τέλος κ' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του ἀπὸ ἀληθινὸ ἔρωτα. Τὸ πρῶγμα δὲν εἶνε ἀνεξήγητο, ἀφοῦ ἔρωτες ἦσαν καὶ οἱ τίγρεις. Ὅπως ὁ Ἡρακλῆς στὰ πόδια τῆς Ὀμφάλῃς, ἔπεσε κ' αὐτὸς στὰ πόδια ὠραίας καὶ θελκτικῆς γυναῖκας. Ἦταν γέρος παιὶ καὶ ὅμως ἡ θηριώδης καρδία του ἐπληγώθη ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ἔρωτα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποῦ κατώρθωσε νὰ κἀμν τὸν Ἄλῃ σκλάβο τῆς, ἦταν ἡ κοσμοξακουσμένη, ἡ τραγουδιμένη Κυρὰ Βασιλικῆ...

Ἡ Βασιλικῆ ἦταν κόρη τοῦ Κίτσου Κονταξῆ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους νοικοκυραίους τῆς Πλεσεβίτσας. Θελκτικωτάτη παιδοῦσα, ὀκτὸ μὲτὶς ἐτῶν, ἀρπάχθη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα τῆς. Ἐνα ἄθλιον γύναιον, μιὰ μέγαιρα, ὀνόματι Μαρίνα Τσάτσου, συγγενῆς ἀπὸ τὴ μητέρα τῆς Βασιλικῆς, ἔκανε γνωστὴ στὸν Ἄλῃ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ μωροβόλου τούτου λουλουδιοῦ καὶ ἐπροσθημοκλήθη νὰ τοῦ τὴν φέρῃ στὸ χαρέμι. Μιὰ μέρα λοιπὸν τοῦ ἔτους 1812, τὴν ὄρα ποῦ ἀκουσίζαν ἀπὸ τὸ σπιτι οἱ γονεῖς τῆς Βασιλικῆς, ἡ Τσά-

**ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ**

— Η σπουδαιότερα βιβλιοθήκη του κόσμου εινε η Βιβλιοθήκη των Παρισίων. Περιλαμβάνει 2.200.000 τόμους και 185.000 χειρόγραφα.

— Πολλές φορές οι αερόλιθοι περιέχουν αδάμαντες. Σε μερικούς απ' αυτούς που έπεσαν πρό ετών στη Ρωσία βρέθηκαν άρκετά συντρίμματα αδάμαντων.

— Για να σχηματίσετε μίαν κατά προσέγγισιν ιδέαν του μεγέθους της γής, φθάνει ν' άνεβήτε στην κορυφή ενός καμπαναριού και να κυττάξετε γύρω σας. "Αν πάραυτα 900.000 φορές το τοπαιο που βλέπετε θάδετε τον κατά προσέγγισιν όγκον της γής.

— Το μόνο καλό που μπορεί να κάμη ένας φιλάργγρος εινε να πεθάνη, ειπε κάποιος σοφός.

— Ως προς την άριστοκρατίαν των πόλεων, κατά τη γνώμη "Αγγλου δημοσιογράφου η πρώτη θέσις πρέπει να δοθή στη Ρώμη, η δευτέρα στους Παρισίους, η τρίτη στο Λονδίνο και η τετάρτη στην Κωνσταντινούπολη.

— Το πρώτο άποκοιμιζόμενο μέλος του ανθρώπινου σώματος εινε τα βλέφαρα, κατόπι ακολουθεί η αίσθηση της γεύσεως, μετά απ' αυτήν η όσφρηση, η ακοή και τελευταία απ' όλες η άφη.

— Σε πολλά μέρη της Σαξωνίας κατασκευάζεται τυρι από πατάτες. Εινε περιζήτητο και έχει την ιδιότητα να διατηρηται νωπό επί πολλά χρόνια.

— Μιά από τις ανθρώπινες φυλές που εξαφανίζονται σιγά-σιγά εινε η φυλή των νήσων "Ανδαμάν (στο Βεγγαλικό κόλπο). Λίγοι άνθρωποι άπομένονυ εκεί και τα παιδιά πεθαίνουν πολύ μικρά.

— Ο Εύξεινος Πόντος ονομάσθη «Μαύρη θάλασσα» από τους Ταταρομυκόλους, τους Βενετούς και τους Γενουσητούς.

— Η "Ιερουσαλήμ παράγεται από το "Ασσυριακό Ούρου - Σαλίμ που σημαίνει «Πόλις Ειρήνης»

— Μιά άουδος στη Νέα Υόρκη για να «θαμβώνη» με την κυριολεξίαν τους θαυμαστάς της εκόλλησε ένα διαμαντάκι στην άκρη ενός προσθίου δοντιού της.

Η ΣΑΡΑ ΜΠΕΡΝΑΡ ΚΑΙ Ο ΓΚΙΤΡΥ

Κάποτε η Σάρα Μπερνάρ έπαιζε στις Βρυξέλλες με τον Σαοδ Γκιτρώ. Το βράδι της παραστάσεως ο Γκιτρώ παρεκδέσσε τη Σάρα να συντομώσουν την παραστασι διότι σιάς δώδεκα θα τον περιμενε στο σταθμό η φίλη του δις Β... μιά πρωταγωνίστρια του θεάτρου που ξεκινου έκεινο το βράδι για τό Παρίσι.

"Εννοια σου Γκιτρώ, του ειπε η Σάρα, θα κάμη ώστε να ξεμπερδέψαμε και πριν από τό μεσάνυχτα.

"Η πρώτη και η δευτέρα πράξις συντομώθηκαν. Στην τρίτη όμως ο Σάρα, που ήθελε να παίξη ένα παιγνίδι σιόν Γκιτρώ, άρροπορούσε πολύ. "Ετσι όταν τελείωσαν ήταν άραγ και ο Γκιτρώ για να προφύτση την φίλη του έτρεξε σιόν σταθμό όπως ήταν ντυμένος, με άνατολικό δηλαδή κοστούμι και μ' ένα σαρίκι σιόν κεφάλι. Το νοστιμώτερο ήταν ότι ο Γκιτρώ λημομόνευε νά άραιθούσε ένα πελώριο γιαταγάνι που κρευόταν άπό τη μέση του.

Δέν ειχε όμως κάνει μερικά βήματα και τον σταμάτησαν δυο δούφλακες. "Όπως έτρεχε, κυττάζοντας έδώ και κει και με τό περιεργό κοστούμι του, τον πήραν... για τρελλά και τον ώδηγησαν σιόν πλησιέστερο γυμνασιό!

"Ο Γκιτρώ ειπε κι' έπαθε για ν' άποδείξει την ταυτότητά του και γύρισε σιόν σπίτι του ύστερα άπό δυο ώρες γελώντας κι' αυτός για τό πάθημά του.

τοσινα έπηρε κοντα της τήν παιδούλα και ειδοποίησε τους παραμονεύοντας τσοχανταρούς του Βεζύρη, οι όποιοι την άραξαν και την πήγανε σιόν γυναικωνίτη του φρουριου. "Εκλαιγε η δυστυχισμένη μικρούλα, δερνότανε, άλλα ματαίως. "Ο πατέρας της, άφου άπελπίσθηκε ότι θα μπορούσε να ελευθερώση τη μονάκριβή του, έπροσέλατέετα λύπη, ως έκαψε τον τάφο του σιόν ύπόγειου σπιτιού του, ζωόσθησε σχοινί-γύρω άπό τη μέση του και με νηστείες, στερήσεις και προσευχές περνώνας της ζωής του παρακαλούσε την Παναγία να του ξαναδώση την κόρη του...

"Η Ρωσική Κοινοτήτ γίνηκε η «μοιραία γυναίκα» για τον "Αλη Πασαά. Και άξίζει να δηγηθούμε σε μιά ιδιαίτερη σελίδα τη μνηστορηματική ζωή της.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

(Τό γλυκό σπίτι της ζωής ποθε χαρά και δοξα !
ΣΟΛΩΜΟΣ)

"Εχλόσος τό κατώφλι μας, Μητέρα,
και στην αύλην έσοτείεσσε η τσουνκίδα,
κι' επάνω στα καφάσια νύχτα-μέρα,
της έρμιās βάζει η άράχνη τη σφραγίδα.

Δέν ευδοεί το σπίτι πέρα ως πέρα
άπό τη στοργική σου πλέον φροντίδα,
κι' ερχεται η θλίψη μόνο, η νυχτερίδα,
και τό ζώνει με κύκλους σιόν άέρα...

Τά μάτια ως βασιλεύουν που άγαπούμε
με την ένθύμησή τους μόνο άς ζούμε,
Κι' έγώ, σιόν τζάμι άγνάμια τό σβυσμένο,
με του βοριά, με του θρακιά τό βόγγο,
στη λύρα μου σφυτός κρεμάω και δένω
τον καημό σου, Μητέρα, μαύρο φιδύγγο!

Στέφ. Δάφνης

ΟΡΘΟΣ ΣΤΗΝ ΠΛΩΡΗ Ο ΧΑΡΟΝΤΑΣ

"Ορθός στην πλώρη ο Χάροντας και τό καράβι πάει,
κι' ως κάμη πλέοντας η ζωή γλυκά χαμογελάει.
"Όμως κι' αν φέγγει η θάλασσα κι' άστράφτει ο ουρανός,
μαύρη νυχτιά τρισκότεινη στην πλώρη πέφτει έμπρός.

Μιάν άβυσσο άτενίζοντας βαθειά και σκοτεινή,
ποιά νάναι τάχα η μοίρα μας ρωτιώμασε' η στερνή.
...Στη μαύρη νάταν σκοτεινά μιά άχτίδα να φωταίει,
ώς κυβερνάει ο Χάροντας και τό καράβι πάει.

ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ ΑΔΑΡΓΑ

Στον κάμπο άδάργα, ώραία μου, φεγγοβολούν
δευτερο ήλιος τά χρυσά καλάτια.
μά η τόσο λάμψη σβένεται όταν φανούν
ψηλά στα παραθύρια τά δυο μάτια.

Τά μάτια της βασιλοπούλας που έχουνε
τόν έραστή του κάμπου ξετρελλάει,
που πάει την πληγωμένη του καρδιά
δώρο της ρηγοπούλας για τό κάνη.

Γοργά, γοργά με πόθους και μ' όνειράτα
μ' έλπιδες όπου λάμπουν στη ματιά του,
ένω του ήλιου παίζουνε οι χρυσές
άχτίδες στα τετραξάνθα μαλλιά του.

Και πηαινόντας τον άκλουθούν τά λούλουδα,
τόν ίκλουθούν και τά πουλάκια ταίρια,
μαζύ του πηαίνει πάντα ο ουρανός
κι' η νύχτα πάει μαζύ του με τ' άστέρια.

Μ' όσο κι' αν πέφνει γρήγορα τό δρόμο του
τόσον άδάργα πάνε τά καλάτια,
με της Βασιλοπούλας της γλυκειάς
τά μαύρα, μαύρα, άγάπη μου τά μάτια.

† Ίωσήφ Ραφτέπουλες

Η ΓΛΩΣΣΕΣ ΠΟΥ ΜΙΛΙΟΥΝΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

"Η γλώσσα που περισσότερο μιλείται σιόν κόσμο εινε η "Αγγλική. Την μιλούν 125 δλόκληρα εκατομμύρια ανθρώπων και θα την μιλούν σιόν μέλλον άκόμη περισσότερα.

Δευτερον ερχεται η Ρωσική γλώσσα, η όποία μιλείται άπό 100 εκατομμύρια ανθρώπους. Τρίτη ερχεται η Γερμανική που μιλείται άπό 70 εκατομμύρια ανθρώπων.

Τετάρτη ερχεται η Γαλλική την όποία μιλούν 50 εκατομμύρια ανθρώπων, άλλ' η όποία έχει κατακτήσει τον κόσμο.

Μετά την Γαλλική ερχεται τέλος η "Ισπανική, η όποία μιλείται άπό 45 εκατομμύρια.